
JOZEF MEDOVÝ
Sľub z lásky k Bohu
Roberto Serafini

ROBERTO SERAFINI

JOZEF MEDOVÝ

Sľub z lásky k Bohu

Youcanprint *Self - Publishing*

Z talianskeho originálu | Jozef Medový – Un voto d'amore per amore degli altri
Autor | Roberto Serafini
Obálka | Sara Buosi Tagliazucchi – Dania Cerilli
ISBN | 9788891115416
www.giuseppemedovy.it
Prima edizione digitale 2013

© Všetky práva vyhradené pre autora
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť reprodukovaná bez predchádzajúceho súhlasu autora a vydavateľa.
Preklad z talianskeho originálu: Zuzana Kukučková

Youcanprint Self-Publishing
Via Roma 73 - 73039 Tricase (LE)
info@youcanprint.it
www.youcanprint.it

Questo eBook non potrà formare oggetto di scambio, commercio, prestito e rivendita e non potrà essere in alcun modo diffuso senza il previo consenso scritto dell'autore. Qualsiasi distribuzione o fruizione non autorizzata costituisce violazione dei diritti dell'editore e dell'autore e sarà sanzionata civilmente e penalmente secondo quanto previsto dalla legge 633/1941.

Na pamiatku Jozefa Medového,
ktorý sa na mňa pozeral z neba
krok za krokom pri písaní tejto knihy

Predslov

Často som sa pýtal samého seba, či a kedy by bolo vhodné napísať knihu o Mons. Jozefovi Medovom,[1] *o veľmi dôležitej osobe v mojom živote - a myslím, že aj v životoch mnohých ďalších. Bol veľmi významnou osobnosťou, či už z hľadiska ľudskosti alebo etiky a nenahraditeľným príkladom pre všetkých, ktorí mali možnosť prísť s ním do kontaktu. Mohlo sa jednať o kohokoľvek, od študenta strednej školy po seminaristu, od kolegu kňaza po diecézneho biskupa, od starého priateľa po farníka, s ktorými nadviazal priateľstvo s obrovskou ľahkosťou vďaka jeho vzťahu k dialógom, socializácii a k bratstvu. Mons. Medový bol vždy zdvorilý a dôstojný, nikdy neinklinoval k ľahtikárstvu, aj keď bol človek s veľkým duchom. Práve naopak: jeho spôsoby boli vždy dobrosrdečné, a to natoľko, že si ľudia priam vychutnávali konverzáciu s ním. Ako človek mal obrovskú charizmu a často bol vyzvaný riešiť problémy a prípady, v ktorých bolo nevyhnutné využiť diplomaciu a právne vedomosti, na ktoré bol veľkým expertom.*[2] *Po jeho smrti som začal riešiť dilemu, ako udržať živú spomienku na tohoto človeka. Je síce pravda, že blízke osoby v nás žijú aj po ich smrti, ale pravdou taktiež*

[1] V Registri krstov je zapísaný po latinsky, Josephus.

[2] Okrem diplomu z teológie a kanonického práva dostal diplom aj z občianskeho práva so špecializáciou na medzinárodné právo.

je, že je riskantné mrhať časom pri zachytávaní tých silných pocitov, ktoré do nás prenikali počas každodenného a priameho kontaktu s nimi a pripadajú nám také reálne a skutočné. Najspontánnejšia a najprirodzenejšia vec, ktorú som urobil hneď po jeho odchode, bola moja návšteva cintorína, kde som sa postaral o jeho hrob.[3] *Dlho som sa modlil a dumal, pozoroval som na fotke osadenej na kameni jeho úsmev a príjemný hlboký pohľad jeho veľkých modrých očí, ktoré niečo vyžarovali. V duchu som sa ho s úzkosťou spýtal:* „Prečo si ma tu nechal?”, *dúfajúc, že ma počul a odpovie mi. A potom:* „Veľmi mi chýbaš, otec”[4] *a snažil som sa zastaviť slzy, ktoré mi stekali po tvári, kým som vymieňal kvety vo vázach a čistil s navlhčenou handričkou jeho fotografiu. Po niekoľkých rokoch, hoci, ako som spomínal, zostala vo mne žiť jeho láska a moja láska k nemu, som si uvedomil, že si už nepamätám, v ktorom roku sa stali určité udalosti, alebo kedy povedal určité veci. Tak sa vo mne zapol alarm. Nemohol som pripustiť, aby moja pamäť začala kolísať a aby nedokázala uložiť do zákutí môjho mozgu v chronologickom poradí to obrovské množstvo faktov a udalostí, ktoré sa odohrali v jeho, alebo v mojom živote. A to od momentu, keď som mal to šťastie skrížiť mu cestu,*[5] *ktorá sa už nikdy neoddelila od tej mojej. S absolútnou istotou a presvedčením môžem vyhlásiť aj dnes, že som bol jeho najdrahším priateľom. Často mi hovorieval, že jeho rodina som ja, a že je na mne, či ho budem brať ako starého otca alebo strýka, a nikdy sa nesnažil nahradiť môjho otca, ktorému mi odporúčal venovať lásku a rešpekt.*[6] *Tak som začal triediť svoje spomienky a medzi fotkami som vyhľadával tie, na*

[3] Mons. Jozef Medový je pochovaný na cintoríne mesta Palidoro, okres Fiumicino, v provincii Ríma, na via Aurelia, v hrobke diecéznych kňazov.

[4] Láskavé oslovenie, ktorým bol oslovovaný v posledných chvíľach života bratmi “Umili Servi dell’Altissimo” (Pokorní služobníci Najvyššieho), ktorí sa o neho starali v Santa Marinella (RM).

[5] Spoznal som Mons. Jozefa Medového v roku 1982, keď som navštevoval katechizmus, ako prípravu na Sviatosť birmovania.

[6] “Cti si otca i matku” hovorí štvrté prikázanie, ktoré mi neustále opakoval.

ktorých boli zvečnené miesta, ktoré sme spolu navštívili. Zároveň som v spomienkach vyhľadával myšlienky, ktoré sme si vymenili počas našich spoločných výletov týkajúcich sa jeho mnohých diecéznych aktivít, ale aj obyčajných turistických výletov, či návštev priateľov a známych. A tak som dostal nápad vytvoriť internetovú stránku venovanú jeho osobe,[7] *na ktorej by som sa podelil s ostatnými o informácie, a na ktorej by som opäť oživil príbehy z jeho života.*

Komukoľvek z nás sa môže stať, že je v živote nútený čeliť nepredvídateľným situáciám, alebo prechovávať v sebe dlhé roky sny, ktoré sa spočiatku zdajú byť neuskutočniteľné. Aj moje príbehy zo života, v zemi vzdialenej od mojej rodnej, tvoria spolu román zložený z niekoľkých častí [...] .[8]

Dnes, keďže už trochu lepšie poznáme príbeh jeho života, chápeme, na čo sa vzťahovali jeho slová, nutnosť čeliť nepredvídateľným situáciám alebo prechovávať v sebe sny čo najdlhšiu dobu. *A naozaj: čo sa týka nečakaných situácii, oprávnene sa môžeme domnievať, že tým myslel fakt, že sa po svojom vysvätení nemohol vrátiť do svojej rodnej zeme. Zároveň v sebe dlho prechovával sen o slobode pre svoju krajinu, ktorá bola v rukách totalitného komunistického režimu nastoleného v roku 1948 a ktorý trval až do roku 1989. Po období prerábania a rozširovania internetovej stránky, ktoré nasledovalo za obdobím stagnácie kvôli chýbajúcim priamym alebo nepriamym zdrojom, sa vo mne v októbri 2011 obnovil entuziazmus a ešte väčšia chuť rozšíriť a prehĺbiť biografiu Mons. Jozefa Medového. Na Slovensku v tomto období vydali monografiu,*[9] *ktorá pripomína slávne osobnosti Smoleníc,*[10]

[7] http://www.giuseppemedovy.it, prístupná od júna 2004.

[8] „Lettera del parroco" z prvého čísla farských novín „L'Eco," ktoré vyšli na Veľkú noc v roku 1991.

[9] K. NOVÁKOVÁ A KOLEKTÍV, *Smolenice, vlastivedná monografia obce*, Bratislava, DAJMA, 2011.

ktoré mali vplyv na verejnosť či v sociálno-kultúrnej, náboženskej alebo športovej oblasti. Toto rozsiahle dielo monografií prináša na stranách 215-218 súhrn dôležitých míľnikov jeho života a približuje hlavné udalosti od jeho mladosti v domovine až po nútený azyl v Taliansku. Tu s vášňou pre svoje poslanie vykonával pastoračnú činnosť tak, že každý jeden okamih vo svojom živote zasvätil šíreniu dobra v komunite, v ktorej pôsobil. To všetko usilovne a dbanlivo, keďže bol viazaný vernosťou a poslušnosťou svojim nadriadeným. Nedávno som mal príležitosť zoznámiť sa s ľuďmi, ktorí poznali Mons. Jozefa Medového, a ktorí sa so mnou podelili o svoje spomienky často naplnené utrpením. Zostali však neoddeliteľne spojení zväzkom, ktorý sa vytvára medzi tými, ktorí trpia a svoj život žijú pre rovnakú príčinu a rovnaké ideály. A myslím tým osoby laikov a kňazov, ktorí udržovali živú vieru v jeden národ, kde sa bojovalo proti katolíckej cirkvi všetkými možnými a predstaviteľnými prostriedkami. Napríklad keď prvý tzv. robotnícky prezident v Československu Klement Gottwald[11] *nastúpil do svojej funkcie po štátnom prevrate, ktorý bol 25. februára 1948, vyhlásil 9. júna toho istého roku:*

Myslím, že budeme musieť nejakým spôsobom oddeliť Vatikánsku cirkev od československej. Bude to treba urobiť tak, aby sa odpojila od Vatikánu a vznikla z nej národná cirkev... Je potrebné neutralizovať cirkev a manipulovať ju, aby slúžila režimu.[12]

Tie osoby, ktoré budem menovať v poďakovaní na konci knihy, mi dali ten správny podnet na zrealizovanie a

[10] Malé mestečko na západnom Slovensku, ktoré v období svojho vzniku nebolo ničím iným ako roľníckou dedinou. Nachádza sa v Trnavskom kraji, 60 km na sever od Bratislavy a 25 km na severozápad od Trnavy.

[11] Klement Gottwald (nar. 23 november 1896 – 14. marec 1953) bol ľavicový československý politik, neskôr predseda vlády po štátnom prevrate a následne československý prezident.

[12] Archív CC PCCS, F02/1.

dokončenie toho, čo pomaličky klíčilo v mojom srdci a možno bolo už dávno napísané. Stačilo len nájsť ten správny moment. Som presvedčený, že teraz, trinásť rokov po jeho odchode, bude táto kniha konečne môcť uzrieť svetlo sveta aj vďaka pomoci tých, ktorí mali to šťastie spoznať ho a udržujú si živé spomienky na neho. Nie je síce jeho rozsiahlou a kompletnou biografiou so všetkými aspektmi, ale dúfam, že bude aspoň prvým krokom smerujúcim k lepšiemu poznaniu tejto veľavýznamnej ľudskej a duchovnej osobnosti.

Úvod

Zámerom tejto knihy nie je iba vyrozprávať historické udalosti, ktorých protagonistom alebo pozorovateľom bol Jozef Medový. Jednoduchá chronológia faktov alebo dátumov, aj keby bola kvalitne prepracovaná, by neurobila zadosť tomuto človeku a kňazovi, ktorý je predmetom tohoto pátrania. Zaiste sa nedá zaobísť bez citovania niektorých historických faktov, pretože niektoré sú priamo spojené s jeho životom a niekedy dokonca aj radikálne menia jeho chod. To, o čo sa budem snažiť, a dúfam, že sa mi to podarí, je odhaliť a nechať prejaviť sa jeho najskrytejšiu stránku: jeho dušu a jeho schopnosť rozdávať lásku a prijímať ju.

Jediný sposôb, ako spoznať človeka, je milovať ho bez akejkoľvek nádeje.

V tomto aforizme nemeckého filozofa, spisovateľa a literárneho kritika Waltera Benjamina[13] sa čiastočne skrýva podstata toho, čím chce byť táto kniha. Hnacím motorom, s ktorým som sa pustil do tohoto bádania, bola výlučne láska k nemu. Počas tejto práce som sa snažil vniknúť do jeho malých

[13] Walter Bendix Schoenflies Benjamin, 15. júl 1892 – 26. september 1940.

gest, ktoré utkveli v spomienkach mojich aj iných ľudí a poodhaliť podstatu jeho duše a duchovnosti. Jeho schopnosť milovať a jeho štedrosť z neho urobili príklad človeka, ktorý si pamätáme dodnes.

V prvých kapitolách tejto knihy som chcel panoramaticky vykresliť historicko-politickú situáciu daného obdobia, ktorá predchádzala jeho narodenie v roku 1926, teda práve obdobia medzi koncom prvej svetovej vojny a začiatkom druhej. Ďalej podľa rovnakých kritérii poskytnem pohľad na nasledujúce roky po koniec druhej svetovej vojny, ako bol nastolený totalitný komunistický režim, analyzujúc hlavne vzťahy s katolíckou cirkvou. Obmedzím sa však iba na hlavné fakty, pretože sú povolanejší, ktorí by na rozdiel odo mňa oveľa výstižnejšie vyrozprávali históriu toho obdobia. S ohľadom na tento fakt sa vopred ospravedlňujem za eventuálne neúmyselne spôsobené nepresnosti.

V ďalších kapitolách, v jadre tejto knihy, sa budem podrobne venovať životopisu Mons. Jozefa Medového. Osoby, ktoré v súvislosti s ním chceli nechať na týchto stranách nejakú myšlienku, spomienku alebo svedectvo, budú mať taktiež svoj priestor.

V poslednej časti nakoniec uvediem sériu fotografií a dokumentov týkajúcich sa jeho života.

“Buď ste kresťan, alebo ste Nemec.
Byť oboje súčasne je nemožné.”

Adolf Hitler

“To je moje prikázanie, aby ste sa vzájomne milovali,
ako som vás ja miloval.”

J 15,12